

[Hanne Reintoft.]

sammenhængende 5 ugers indtægt, uanset om der i mellemtiden enten har været højere løn, eller fagets løn er steget. Ministeren gav mig, engang jeg rejste spørgsmålet, tilsagn om, at arbejdsløhedsudvalget skulle gøres opmærksom på mønstervedtægtens urimelige regler her, og lige meget hvordan ministeren anskuer problemet, rammer det temmelig hårdt nogle steder.

Jeg håber også, at ministeren har tænkt sig at gennemføre sit halve løfte i anledning af et spørgsmål, jeg har rejst før, således at de medlemmer, der får invaliditetsydelse, ikke skal miste en del af deres arbejdsløhedsunderstøttelse. Jeg vil blive meget glad for et klart tilsagn herom, da ministeren ved, at det er noget, vi bliver rykket for ret tit.

Flere store delegationer fra fagbevægelsen har henvendt sig til folketinget og gjort de politiske partier og arbejdsministeren opmærksom på den omstændighed, at der trækkes kildeskat i understøttelsen, og at det har værdiforringet den yderligere. Tidligere kunne man få henstand med skattebetalingen, når man var syg eller arbejdsløs, men det er umuligt nu. Jeg står her med en understøttelsesberegning fra en mand i en fynsk provinsby, der er nede på nu at få en understøttelse på 309 kr. om ugen. Jeg antager ikke, at nogen vover at kalde en sådan understøttelse noget med erstatning. 80 pct.s reglen og kildeskatten har ført de mennesker, der er lønnet på den måde, lige tilbage til det gamle almissetystem.

I bestemmelserne om betingelser for ret til dagpenge lettes denne ret for visse grupper, nemlig selvstændige erhvervsdrivende og folk, der har været under uddannelse eller har været arbejdsudygtige, så de kan få understøttelse efter 6 måneders nydende medlemskab. Vi synes, det er en god nyskabelse, men så gerne, at lempelsen blev udstrakt til at gælde alle.

I bemærkningerne til lovforslaget fastslår ministeren det meget vigtige princip, at arbejdsløhedsforsikringens nuværende struktur skal bevares. Princippet må fra vor side betragtes som absolut ufravigeligt, men visse udtalelser og bestemmelser i lovforslaget kan give anledning til overvejelse af, om lovforslaget ikke faktisk undergraver ministerens påstand. Da man fjernede

anvisningen fra arbejdsløhedskasserne, undergravede man princippet første gang, og i forslaget om at etablere arbejdsmarkedsnævn på lokalt plan med de opgaver bl.a. at fremme arbejdskraftens bevægelighed, aktivisere arbejdskraftreserver og meddele arbejdstilladelse til udlændinge ligger nye antastelser af fagbevægelsens indflydelse på beskæftigelsespolitikken. Jeg forstår, at det er hensigten, at disse arbejdsmarkedsnævn skal være et led i den af socialreformkommissionen foreslåede enstrengede sociale struktur, men må igen pege på, at vi også ved fornyet sociallovgivning ønsker det folkevalgte element på dette område styrket og ikke mindsket; det gælder ikke mindst for fagbevægelsen.

Det er vel ikke for meget at kalde arbejdsformidlingen her i Danmark noget nær en total fiasko. De nye arbejdsformidlingskontorer er meget kostbare, de er ikke i stand til at opfylde deres opgave, og de har elimineret et stykke værdifuldt demokrati. På flere af kontorerne har man erkendt, at man ikke har kunnet klare problemerne uden de stedlige fagforeningers hjælp og bistand — det er der i øvrigt også arbejdsgivere der har erkendt — og man er allerede nu kommet i situationer, hvor man har begået en række uretfærdigheder. De forsøg, der har været gjort her i tinget for at afbøde følgerne af lovens umenneskelige og uheldige virkninger, er jo alle blevet nedstemt af regeringen og kun delvis støttet af oppositionen.

Princippet må være, at arbejdsanvisningen bør tilbage til fagbevægelsen. Det kommer den nok også engang, men samtidig må jeg også beklage, at VS fremsætter et så lidt underbygget og let tilbageviseligt forslag netop på et område, der har så afgørende, vital betydning for fagbevægelsen, når man ved samarbejde med den på det rette tidspunkt kunne have lagt et helt anderledes veldokumenteret materiale på bordet til at underbygge den meget vigtige sag. Som sagt har det været noget af en katastrofe for arbejderbevægelsen, hvad der er sket. Det er ikke noget, man kan lege med eller ironisere over.

Rent konkret må vi stadig vende os mod arbejdsgiverønskerne om arbejdskraftens bevægelighed. Arbejdskraft er mennesker, og mennesker har ret til at leve og bo, hvor